

Igehirdetés, 2025. december 26. Gazdagrét

A legnagyobb ajándék

Lekció: Zsolt 103.

Textus: Jn 1, 14-18

Kedves Ünneplő Gyülekezet!

Talán egyik évszázadban sem volt akkora választási lehetősége az embernek, hogy kiválassza szeretteinek ajándékát, mint most a 21. században. Ha szeretnénk házhoz rendelhetjük a kiválasztott ajándékot, ha úgy esik jól, akkor a boltok polcain választhatjuk ki, hogy mivel járunk családtagjaink kedvébe. Ajándékozhatunk közös ejtőernyőugrástól élményfestésig bármit egymásnak. A paletta meglehetősen széles. Vannak, akik már tudatosan igyekeznek magukat távol tartani a karácsonyi ajándékozástól, mások számára pedig elképzelhetetlen, hogy a karácsony ajándékozás nélkül teljen el. Mai református bibliaolvasó kalauz szerinti újszövetségi ígénk lerántja a leplet az emberiség legnagyobb ajándékáról.

János élete vége felé írta meg ezt az evangéliumot, az első század végén. Különleges bizonyásgtételében, a feltámadás és a pünkösd fényében nézi Jézust, és nem tud betelni azzal, aminek részesévé válhatott, amit saját szemeivel látott, azzal a kiváltsággal és gyönyörűséggel, hogy látta az Isten Fiát! Ebben a szavakkal csak nehezen megfogalmazható áhítatban írta meg Krisztus istenségének evangéliumát! Az Isten Fiának dicsőségét bemutató könyv előszavának, az ún. prologusnak a második fele mai igeszakaszunk.

János apostol egy emberileg felfoghatatlan, minden képzeletet felülmúló isteni csodáról, ajándékról beszél! Bontsuk ki most vele együtt és gyönyörködjünk Isten egyedülálló ajándékában! Haladjunk szinte mondatról mondatra és mint az ünnepi étel finom falatjait, úgy ízlelgesse lelkünk Isten számunkra elkészített különleges ajándékát.

„Az Ige testté lett”. A Végtelen végessé, a Láthatatlan megtapinthatóvá vált. A Transzcendens elérhetővé lett. Azzá vált, ami azelőtt sosem volt. Nem szűnt meg Istennek lenni, de emberré is vált. Emberré lett úgy, hogy a bölcsőtől fogva a golgotai keresztingig emberi sorsot vállalt, emberként élt, valamint halt meg, sőt emberként dicsőült meg feltámadásában. Isten oly mértékben becsüli meg és emeli fel teremtményét, az embert, hogy az Ige hústestté, vagyis emberré lett. A testtétele az emberi sors vállalását jelenti. Tudta, mit jelent a kísértés, a fáradság, a küzdelem, a szomorúság. Könnyezett a szeme, szomjas volt, elfáradt, fájt a szíve neki is! Nincs olyan lelki vagy testi fájdalom, szükség, öröm, bánat, félelem, amit Ő ne ismerne, amiben ne akarna mellénk lépni, átölelni és azt mondani: „tudom mit élsz át, veled vagyok!”. Micsoda felfoghatatlan ajándék! Tudja mit élünk át, és a legmélyebben képes együttérezni velünk!

János az örök Krisztust a görögöknek a közismert Logosz kifejezéssel jelöli meg. Így nevezték a görög filozófusok a világteremtő isteni szellemet. A Logosz ész, értelmet, törvényt, normát, szellemet jelent, valami olyan végső, megfoghatatlan valóságot, ami a világmindenség mögött és fölött áll. Azt mondja János apostol a görög műveltségű olvasóinak, hogy „mi ismerjük azt a Logoszt, akiről ti csak álmodtok! Ugyan a ti elképzelések szerint a tökéletes Logosz nem érinthet hústestet, mert az rossz, de képzeljétek a lehetetlen lehetségessé vált! Mi személyesen láttuk, hogy ez megtörtént és az Örök szent Logosz, egy lett közülünk, közöttünk lakozott, akinek láttuk a dicsőségét, mint az Atya egyszerűltjének a dicsőségét”. És itt János „tovább bontja a karácsonyi ajándékunkat”: Isten Fia, nemcsak tudja mit él át az ember - mert teljes mértékben Isten volt és teljes mértékben ember is volt – hanem életközösséget is vállalt vele! A gyarló, a mulandóságnak alávetett, a halál bélyegével megbélyegzett emberlétfarmájában Isten örökkévaló Igéje „lakozott közöttük”. Az Immánuelé lett Jézus nemcsak tudja min megy keresztül, miket él át az ember, együttérezve velük, hanem életközösséget is vállalt az emberekkel! Ahogyan Isten „együtt vándorolt népével” a pusztában és reagált örömeikre, hiányukra, félelmükre, lázadásukra, úgy volt jelen Jézus is tanítványai és az éppen körülötte lévő emberek között. Nem királyi palotából szemlélte, ahogy tanítványai bejárvák a Izrael falvait, városait Isten országának jóhírével, hanem maga is velük ment! Amikor Péternél vendégeskedtek és Péter Anyósa beteg volt, Jézus meggyógyította. Amikor éhesek voltak körülötte több, mint ötezren, enni adott nekik. Amikor a tanítványok a viharban féltek, Ő jött közel hozzájuk és csendesítette le miattuk a tengert. „Lakva ismerszik meg az ember” – állítja közmondásunk. És milyen igaz! Ahogy valakivel együtt töltünk egy hetet, egy hónapot, egy évet vagy éveket, úgy megismerjük a másikat, részesei válunk egymás életének. Együtt nevetünk, együtt sírunk, együtt drukkolunk vagy éppen együtt sóhajtozunk. Jézus nemcsak úgy volt ember, hogy „felvette az emberi testet”, hanem együtt élt a tanítványaival, együtt élt az őt körülvevő emberekkel. Sőt, úgy élt együtt velük, hogy „megláttatta az Atya dicsőségét”. Vagyis láthatóvá tette számunkra Isten jelenlétét -akit soha emberi

szem nem láthatott, mert meg kellett volna halnia- Jézusban mégis láthatóvá lett! A Septuagintában – az akkori héber biblia görög fordításában - a dicsőség mindig a valamilyen módon megjelenő Isten, vagyis a teofániáknak volt a kísérőjelensége, amikor láthatóvá lett Isten jelenvalósága. A történetek szálai mögött, szentségében rejtőzködő Isten előtt „kicsit szétnyílik a függöny”. Jézus minden csodájában a mindenható Isten szívére, tulajdonságaira, cselekvő jelenlétére „húzza el a függönyt”. Amikor igen-t mondott a kirekesztetteknek, amikor gyógyított, amikor ördögöket űzött ki, amikor halottakat támasztott fel, amikor ébresztőt fújt a farizeusoknak a önelégült vallásosságuk kapcsán, amikor vállalta a szenvedést, a kínhalált és amikor feltámadt – akkor mindig Isten dicsőségét, hatalmának megvalósulását mutatta meg! Az inkarnációnak -a testlételének- pedig ez a különleges ajándéka, mely felragyogtatja az Atya dicsőséges és szent jelenlétét, nem tűnt el azzal, hogy Jézus visszament az Atyához, hanem a Szentlélek által ugyanúgy jelen van köztünk, bennünk! Micsoda felfoghatatlan ajándék! Krisztus tudja mit élünk át, együttérez velünk és életközösséget vállal ma is az emberrel, hogy ott felmutassa az Atya jelenvalóságát!

De milyen is az a dicsőség, amit Jézus felmutatott akkor és ott, valamint felkíván mutatni ma is, a mi életünkben? Telve van kegyelemmel és igazsággal. Már az Ószövetségben a Sinai hegyen, Mózes második könyvének 34. részének, 6.versében Mózesnek úgy jelenti ki magát Isten, hogy Ő „az Úr, az Úr irgalmas és kegyelmes Isten!”. Ehhez kapcsolódik az evangélista, amikor Krisztus dicsőségét úgy jellemzi, hogy az „telve van kegyelemmel és igazsággal”. Az egyik írásmagyarázó azt mondta, hogy „a „kegyelem” több, mint az „irgalom”. Irgalom az Istennek a hozzánk, bűnösökhöz lehajló jósága, mely éppen elesettségünk és bűnös voltunk miatt fordul felénk könyörületével. A „kegyelem” Isten mindent gazdagító jósága, mely áldásával eláraszt bennünket, tekintet nélkül emberi állapotunkra. Isten irgalmasságát bűnünk váltja ki, kegyelme azért nyilatkozik meg, mert jó, vagy más szóval szeret. Isten kegyelme akkor és azáltal ragyogott fel a Fiú dicsőségében, hogy jóságának kifogyhatatlan bőségével árasztotta el a tanítványok seregét. Kegyelmenek ajándéka pedig az „igazság”. Az „igazság” János evangéliumának egyik leggyakrabban használt kifejezése. „Igazság” az, ami igaz. Igaz Istenről, hogy Ő jó, az ember pedig bűnös és Isten jósága nélkül örökre elveszett. De hát mit nevezünk ma igaznak? Az igazság relatív. Ha mégis utolér valamiben minket, akkor pedig sokszor nehéz szembesülni vele, inkább élünk hárításokban, elkerülő cselekedetekben, hazugságokban, mint hogy szembenézzünk az igazsággal magunk vagy éppen más emberek kapcsán. Ráadásul az igazság a bűneset óta az Ördög által igen megtámadott. Sajnos nem az 'AI'-al érkezett el a megtévesztés korszaka, amikor meg kell vizsgálni, hogy mi egy mesterséges intelligencia és mi az ember által gyártott tartalom, sőt nem is politikai pártok rivalizálásával, hanem sokkal korábban, a bűneset óta velünk van a Hazugság Atyja, akinek az az érdeke, hogy az ember minél tovább legyen Istentől elválasztva, hazugságok között - ha lehet a halálán túl is. Az, hogy mi az igazság, mi a hazugság, az életbevágóan fontos! Istennek mindig is az volt! Isten már a bűneset után is kegyelemmel és igazsággal volt jelen az első emberpár felé: a hitetlenséget, engedetlenséget néven nevezte és megbüntette, tehát igazságos volt. Miközben nem bűneik szerint bánt velük, azonnal hallál sújtva őket tettükért, hanem felöltöztötte őket - kegyelmes volt. Isten a „kegyelemnek és igazságnak” megfelelően bánt Izraellel húsvét éjszakáján Egyiptomban, ez volt az a kegyelem, mely menedéket nyújtott a vér alatt, s ez volt az az igazság, mely joggal követelte az ártatlan helyettesítő halálát helyettük. Ám a „kegyelem és igazság” soha nem voltak teljességgel kijelentve, míg meg nem jelent Maga a Megváltó. Altala „lettek”: Benne személyesültek meg, magasztaltattak fel és dicsőítették meg.

És most jöjjön a hab a tortán! Ha nem elég az, hogy Isten emberré lesz, együttérez, sőt együtt akar élni hétköznapijaink minden örömében és terhében velünk, akkor gyönyörködünk együtt a velünk való létének gazdagságában! Mert nemcsak egyszerűen tudni akar rólunk és részese akar lenni az életünknek, hanem azt be akarja tölteni mindenféle csodálatos mennyei dologgal! Azt olvassuk, hogy már Keresztelő János is erről a különleges ajándékról tesz bizonyosságot, aki maga Jézus, majd így folytatja a 16. versben: „Mi pedig valamennyien az ő teljességéből kaptunk kegyelmet kegyelemre.” Lassan úgy érezzük magunkat, mint a tegnapi karácsonyi ebéd után: „ne még ebből is enni kell, már tele vagyok”! Pedig Isten szeretetének túlsorduló valósága, csak most bomlik igazán előttünk! Azt olvassuk, hogy Isten dicsősége, az Ő jelenlétének valóságát hozta el Jézus és hozza el ma is számunkra Szentlelke által. Méghozzá az istenfiúi teljességből teszi meg ezt! Az isteni erők és dicsőségek korlátlan és abszolút teljessége és bősége, amely „lakozott” Benne, abból Ő adni akar! Kérdezz vissza magadban: „tessék jól hallok?!” A mennyei kincsek teljes tárháza van Őbenne és abból adni akar nekünk?!” Igen jól hallok! Pontosan ezt akarja! Micsoda ajándék ez, micsoda kegyelem, micsoda szeretet! A 14. versben azt olvassuk: „Láttuk az Ő dicsőségét.” Látni sokat jelent, de birtokolni még többet. Sokat jelent azt mondani, hogy Krisztus azért jött, hogy kinyilatkoztassa és megláttassa Istent, de Ő nem elégszik meg ennyivel! Ő nem csupán azért jött, hogy messziről mutassa meg nekünk Őt, nem csupán azért, hogy megismertesse Őt az értelemmel

vagy a szívvel; hanem azért, hogy megadja – nem csupán metaforikusan, hanem szó szerinti tényként – az isteni természet abszolút birtoklását, az Isten országának minden kincsét! Milyen különleges, hogy Jézus szavaiban, tetteiben bemutatja Istent és jelenlétét megragadhatóvá, tapasztalhatóvá teszi, de azt mondja, hogy nekünk ad a „maga teljességéből”, a maga „istenségéből”. Nemcsak abban osztozik, hogy emberré lesz, hanem megosztja istenségét és istenfiakká tesz minket!

Ahhoz, hogy ez az isteni kegyelem és teljesség a miénk lehessen, szükség volt arra, hogy az Ige testté váljon; és szükség volt arra is, hogy azt inkarnációt áldozat koronázza meg, hogy az élet a halálban teljessédjön be. Az alabástromtartót fel kellett törni, mielőtt a ház megtölthetett a kenet illatával. Jézusnak össze kellett töretnie emberi testében, hogy a mennyei teljesség kiáradhasson halálában és feltámadásában a világra! Isten az életben közeledett hozzánk, de a halálban lett a miénk, az Ő drága Fiának halálában. Az inkarnációra szükség volt ahhoz a nagy kiváltságához, hogy „láthattuk dicsőségét”; de a keresztre feszítésre volt szükség ahhoz, hogy lehetővé váljon a még csodálatosabb kiváltság: „mindenek teljességéből mindnyájan kaptunk.” Isten Krisztusban mennyei teljességgel adja magát az embereknek! Igeszakaszunk nem mondja meg nekünk pontosan, mit kapunk. Ha visszatérünk az előző versben elhangzott szavakhoz, azok talán a helyes válaszhoz vezetnek a kérdésre: „Az övéihez jött” – mondja a 11. vers – „de az övéi nem fogadták be; de mindazoknak, akik befogadták, hatalmat adott, hogy Isten gyermekeivé legyenek”. Mit kapunk? Kegyelmet kegyelemre. Amit úgy is érthetünk, hogy a régi kegyelmek helyére újak kerülhetnek, lesz egy sareptai özvegyasszony-féle „kegyelem korsónk”, ahonnan sosem fogy ki a kegyelem. De úgy is értelmezhetjük, hogy az ószövetség kegyelme után megérkezett hozzánk Jézusban az újszövetség kegyelme. Az áldásokat pedig, amelyeket kapunk sokféleképpen meg lehet fogalmazni: megbocsátás, tisztaság, remény, öröm, örök élet, vigasztalás, a szolgálat erejét, testi és lelki gyógyulást- és még sorolhatnánk azokat a dolgokat, amelyek valójában egyetlen egy valakiben öltöttek és öltenek testet. Minden ajándék Benne van elraktározva, és elválaszthatatlan Tőle! Az igazi ajándék, amelyet kaptunk az első karácsonyon és azóta kapjuk újra és újból Isten kegyelméből, nem több és nem kevesebb, mint egy szerető Megváltó, aki belép lelkünkbe, életünkbe és ott marad! Aki nemcsak tudja min meggyünk kereszttül, hanem együttérez abban! De nemcsak kifejezi azt, hogy „tudom min mész át!”, hanem ott marad, részese lesz életünknek úgy, hogy közben tapasztalhatóvá teszi Isten országának minden kincsét és átruházza ránk istenfiúságának kiváltságait!

Melyikünk ne vágya a 103. zsoltárban felolvasott jólétre, hogy szeretettel és irgalommal koronáz meg? Vagy arra, hogy Isten minden bűnünket megbocsássa és ne éljünk azok következményei alatt? Vagy arra, hogy meggyógyítson minden testi és lelki betegségeinkből és feltámasszon a halálból? Jézusban mindez a miénk! Akár itt gyógyulunk meg, akár teljességében csak Nála, miénk minden Benne! Ő olyan, mint a saját csodája – ezrek gyűlnek össze a fűvön, „mindannyian esznek és jóllaknak”. Ahogy szükségük volt rá, a kenyér megsokszorozódott, és végül több maradt, mint amennyi az elején látszott. Így „mindannyian részesültünk az Ő teljességéből”; és miután az egész világegyetem merített belőle egy örökkévalóságig, a teljesség nem vált szűkössé vagy üressé.

Néha, amikor egy nagyon szép úton utazunk, kilátás nyílik kilátás után. Minden egyes látképnél azt gondoljuk, hogy semmi sem lehetne szebb, aztán befordulunk egy újabb sarkon, és egy még nagyobb szépség nyílik meg előttünk. Így van ez Krisztussal is! Minél több ismeretünk van Róla, annál csodálatosabbá válik a Vele való kapcsolatunk. Minél tovább élünk Vele, annál több szépséget fedezünk fel. Minél többet gondolunk Rá és Vele, annál szélesebbé válik az igazság horizontja.

János feltárja előttünk az Isten szeretetének Krisztusban hozzánk érkező határtalanságát, rámutatva, hogy az az ember, aki Krisztussal társul, új csodákat talál, amelyek minden nap felvirradnak a lelkében, elhozzák a Szentlélek által Isten dicsőségét az életünkben, kegyelemmel és igazsággal telve, Vele már itt a földön – még akkor is, amikor pokolian nehéz dolgok vesznek körül, mégis - mennyei életet élhetünk.

Kell-e ennél nagyobb ajándék? Neked mire van szükséged? Naponta kapaszkodsz valamibe, ami ugyan „etet, de soha nem lakat jól”? Szépséged, egészséged, karriered, mások elismerésének elérésében vagy önsajnálattod, önmegváltó életed csapdájában vergődsz? Miért élsz koldusként, amikor az Istenfiú mindent meg akar veled osztani? Bontsd ki naponta Isten Krisztusban neked adott ajándékát és éld az ezzel járó kiváltság minden ajándékát! Tárd szét a kezed, tárd ki a szíved az ajándékozó Isten előtt és Ő megtölti azt! Legyen minden nap számunkra „isteni ajándék-bontogatás és abban való gyönyörködés”! Legyen így! Ámen!